

MUSICA ANTIQUA BOHEMICA

REDAKCE DR. JAN RACEK

REVISE JAROSLAV KOČIAN A DR. ČENĚK GARDAVSKÝ

7.

VÁCLAV PICHL

ŠEST FUG

A

FUGOVANÉ PRELUDIUM

PRO SÓLOVÉ HOUSLE

1951

NÁRODNÍ HUDEBNÍ VYDAVATELSTVÍ

ORBIS · PRAHA

VÁCLAV PICHL
Olejmalba

VÁCLAV PICHL se narodil 25. září 1741 v Bechyni. Základy hudebního vzdělání získal ve svém rodišti u školního rektora Jana Pokorného. R. 1753 byl přijat do jezuitského semináře v Březnici jako vokalista. Zpěv byl Pichlovi, stejně jako tak mnoha jiným skladatelům 18. stol., východiskem k jeho dalšímu hudebnímu vzdělání. V Březnici studoval současně na latinských školách. Ve studiích pokračoval Pichl na pražské universitě, kde poslouchal filosofii, teologii a zčásti též práva. V této době byl také houslistou ve svatováclavském semináři. R. 1762 se stal prvním houslistou na kůru Týnského chrámu v Praze a zároveň byl žákem v kontrapunktu u tamního kapelníka Josefa Segra. Za svého pražského pobytu se zdokonalil do té míry ve hře na housle, že po dvou letech Pichla angažoval kapelník a houslista Karel Dittersdorf jako koncertního mistra a viceředitele do kapely velkovaradínského biskupa Adama Patačiče. Stalo se tak na doporučení Josefa Strohbacha, ředitele orchestru italské opery v Praze a znamenitého houslisty. Pichl se sprátilil s Dittersdorffem a zůstal u biskupské kapele až do jejího zrušení. Zde napsal několik latinských libret (Olympia Jovi sacra, Pythia seu ludj Apollinis, Certamen Deorum a j.), která zhudebnil buď sám nebo Dittersdorf. Je nepochybné, že Pichl pod vedením Dittersdorffovým se zdokonaloval především jako houslista. Po šesti letech se vrátil do Prahy a vstoupil jako ředitel hudby do služeb Ludvíka hr. Hartiga, u kterého setrval dva roky. Asi r. 1771 opustil tuto službu a přijal místo prvního houslisty u dvorního divadla ve Vídni. R. 1775 ho ustanovila císařovna Marie Terezie ředitelem hudby u lombardského guvernéra, arcivévody Ferdinanda v Miláně. Na italské půdě, na níž prožil 21 roků svého života, umělecky dozrál jako houslista a skladatel. Studoval u Pietra Nardiního houslovou hru. Seznámil se s největšími tehdejšími italskými skladateli. Filharmonické společnosti v Bologni a v Mantui jmenovaly Pichla svým členem. Jako skladatel se proslavil sinfoniemi, kvartety a chrámovými skladbami. Za vpádu Francouzů do Lombardie uprchl Pichl r. 1796 do Vídně, kde se stal znovu houslistou dvorního divadla. Působil tu dále jako skladatel a od r. 1800 jako kapelník arcivévody Ferdinanda. Pichlův útěk byl tak překotný, že v Miláně zanechal nejen svůj majetek, ale i své vlastní skladby a svou literární práci o dějinách českých hudebních umělců, kteří působili v Itálii. V prosinci r. 1802 navštívil naposledy Prahu. Zemřel v 63 letech dne 23. ledna 1805 ve Vídni. Byl raněn mrtvicí, když koncertoval u Josefa Lobkovice, vévody roudnického.

Skladatelská tvorba Václava Pichla byla neobyčejně plodná a rozsáhlá. Tvoří ji skladby pro sólové housle, skladby komorní, symfonie, koncerty, chrámová díla a opery. Spolu s Dittersdorffem a Antonínem Vranickým přispěl Pichl značnou měrou ke vzniku vídeňské houslové školy, a to jak po stránce reprodukční, tak i tvůrčí. Ačkoli většinu svého života prožil Pichl v cizině, nezapomínal na svůj původ a skládal písně na české texty. Napsal také dějiny českých hudebních umělců v Itálii a přeložil libreto Mozartovy Kouzelné flétny do češtiny. Byl dvakrát zván do Petrohradu za carského dvorního kapelníka, což dokazuje, jaké umělecké pověsti se tento plodný a hluboce vzdělaný skladatel a houslista těšil.

Zvláště důležitým dokumentem Pichlových uměleckých snah a vloh jsou jeho caprice, fugy, sonáty a variace pro sólové housle. Pichlovy caprice a fugy byly opětovně vydávány a zdůrazňován jejich význam pro přípravu houslistů ke studiu Rodeho etud a Bachových sonát, a to nejen se zřetelem k jejich nástrojově technickým problémům, ale také pro bohatství hudebních myšlenek, formální stavbu a hloubku i svěžest jejich hudebního výrazu.

Pichlovy fugy pro sólové housle op. 41 vyšly ve Vídni patrně ještě za života skladatelova pod názvem: *Sei | Fughe | con-un Preludio Fugato | per un Violino Solo | composte e dedicate | all' Illustrissimo Signor Conte | Maurizio de Fries | da | Wenceslao Pichl | Maestro di Capella all'attuale Servizio di S. A. R. | l'Arciduca Ferdinando & C. | Opera 41. | | A Vienna presso Artaria e Comp.* (Čís. nákladu 856). Dále vyšly tyto fugy v Paříži u Imbaulta, ve Wolfenbüttelu ve sbírce Die Kunst des Violinspiels, kterou redigoval C. Witting v nakladatelství L. Holle, v Budapešti r. 1897 ve sbírce Etudes d'anciens maîtres pour violon seul, kterou redigoval J. Bloch v nakladatelství F. Bárd, v pařížském nakladatelství H. Lemoine r. 1910 v úpravě J. Debroux. Bárdovo vydání těchto fug převzala později do svého nákladu Universální edice ve Vídni. Asi před 20 roky vyšly tyto fugy v Lipsku v edici Steingrübrově.

ВАЦЛАВ ПИХЛЬ родился в Бехине 25-го сентября 1741 года. Здесь на родине у школьного ректора Яна Покорного Пихлем были усвоены начатки его музыкальной культуры. В 1753-м году он поступил в иезуитский семинарий в Бржезинце для обучения пению. Усвоение пения для Пихля, как и для многих других композиторов в восемнадцатом столетии, являлось первою ступенью для дальнейшего музыкального образования. В то же время в Бржезинце он посещал латинские школы. Затем Пихль пожелал учиться в Пражском университете, слушая лекции по философии, богословию и отчасти также по праву. В то же время он был скрипачем в Святовацлавском семинарии. В 1762-м году он занял место первой скрипки на хорах Тынского храма в Праге и одновременно обучался контрапункту у тамошнего капельмейстера Иозефа Зегера. За время своего пребывания в Праге Пихль до того усовершенствовался в игре на скрипке, что, спустя два года, дирижер и скрипач-виртуоз Карл Диттерсдорф пригласил его на место концертмейстера и помощника дирижера в капеллу велькова-радинского епископа Адама Патачича. Это положение занял Пихль по рекомендации Иозефа Штробаха, дирижера оркестра итальянской оперы в Праге, который славился в то же время и в качестве скрипача. Пихль подружился с Диттерсдорфом и продолжал служить в епископской капелле вплоть до ее закрытия. За время пребывания в капелле он написал по латыни несколько оперных либретто („*Olympia Jovi sacra*“, „*Pythia seu ludi Apollinis*“, „*Certamen Deorum*“), которые положил на музыку сам Пихль или Диттерсдорф. Не может быть сомнения в том, что под руководством Диттерсдорфа Пихль прежде всего усовершенствовал свое виртуозное дарование скрипача.

Через шесть лет он вернулся в Прагу и поступил на службу в качестве руководителя музыкальным делом ко графу Людвигу Гартигу и прослужил у него два года. Приблизительно в 1771-году Пихль покинул эту службу и занял место первой скрипки в оркестре придворного театра в Вене. Императрица Мария Терезия назначила его в 1775-м году музыкальным директором у ломбардского губернатора миланского эрцгерцога Фердинанда. Художественная натура Пихля, как скрипача и композитора, достигла полной зрелости на итальянской почве — двадцать один год своей жизни провел он в Италии. Свою скрипичную технику он усовершенствовал занятиями у Пиетро Нардини и познакомился с наиболее выдающимися итальянскими композиторами того времени. Филармонические общества в Болоньи и Мантуе избрали Пихля своим членом. Как композитор, Пихль прославился своими симфониями, квартетами и церковными сочинениями. Во время вторжения французов в Ломбардию в 1796-м году Пихль бежал в Вену, где снова занял место первой скрипки в оркестре придворного театра, продолжая в то же время свою композиторскую деятельность, а, начиная с 1800-го года, состоял дирижером оркестра эрцгерцога Фердинанда. Пихль так стремительно бежал из Милана, что оставил там не только свое имущество, но и свои музыкальные сочинения, а также и свои литературные труды, касающиеся истории деятельности чешских музыкантов на итальянской почве. В декабре 1802-го года Пихль в последний раз побывал в Праге. Умер он во время концертного выступления у Иозефа Лобковича, рудницкого герцога, от апоплексического удара 23-го января 1805-го года на шестьдесят четвертом году жизни.

Композиторское творчество Пихля было весьма продуктивным и многосторонним. Сочинял он и пьесы для скрипичного соло, и камерные пьесы, и симфонии, и концерты, и оперы, и церковную музыку. Пихль вместе с Диттерсдорфом и Антонином Враницким сыграл крупную роль и в качестве виртуоза, и в качестве композитора при возникновении венской скрипичной школы. Хотя Пихль и прожил большую часть своей жизни на чужбине, он никогда не забывал о своем чешском происхождении и сочинял песни на чешские тексты. Ему также принадлежит очерк истории деятельности чешских музыкантов в Италии, он же перевел на чешский язык либретто моцартовской оперы „*Волшебная флейта*“. Дважды он получал приглашение в Санкт-Петербург на место капельмейстера при царском дворе, что показывает, какой художественной известностью пользовался в то время этот плодовитый и высококультурный виртуоз и композитор.

Особенно важным свидетельством своеобразия Пихловых художественных стремлений и дарований служат его каприччо, фуги, сонаты и вариации для скрипки соло. Его каприччо и фуги неоднократно издавались, причем подчеркивалось их значение, как подготовительной ступени к изучению этюдов Роде и сонат Баха и притом не только со стороны инструментальных технических заданий, но и в виду богатства их музыкальных мыслей, их формальной структуры и глубины и свежести заключенной в них музыкальной экспрессии.

Фуги Пихля для скрипичного соло опус 41-й вышли, несомненно, еще при его жизни под названием: *Sei Fughe | con un Preludio Fugato | per un Violino Solo | composte e dedicate | all' Illustrissimo Signor Conte Maurizio de Fries | da | Wenceslao Pichl | Maestro di Capella all' attuale Servizio di S. A. R. | l' Arciduco Ferdinando S. S. Opera 41. || A Viena presso Artaria e Comp.* (номер тиража 856). Позднее эти фуги вышли в Париже у *Imbault*, в Вольфенбюттеле в сборнике „*Die Kunst des Violinspiels*“, под редакцией Витинга в издательстве *L. Holle* в Будапеште, в 1897-м году в сборнике: „*Etudes d'anciens maitres pour violon seul*“, редактированном Блохом в издательстве Ф. Барда, в парижском издательстве А. Лемуана в 1910-м году под редакцией Ж. Дебру. Бардово издание этих фуг включило в свой тираж и Универсальное Издательство в Вене. Те же фуги лег двадцать тому назад вышли в Лейпциге в издательстве Штеенгребра.

VENCESLAS PICHL naquit à Bechyně le 25 septembre 1741. C'est chez Jean Pokorný, directeur d'école de son lieu natal, qu'il gagna la base de son instruction musicale. En 1753, il fut engagé comme choriste au séminaire jésuite à Březnice. Pour Pichl, ainsi que pour beaucoup d'autres compositeurs du 18ème siècle, le chant était le commencement de l'instruction musicale qui allait suivre. À Březnice, il étudiait en même temps aux écoles latines. C'est à l'Université de Prague qu'il continuait ses études de philosophie, de théologie et de droit. A cette époque, il était aussi violoniste au séminaire Saint Venceslas. En 1762, Pichl fut nommé premier violoniste au chœur de l'église de Týn à Prague, et en même temps il étudiait le contrepoint chez Joseph Seger qui était chef d'orchestre de cette église. Pendant son séjour de Prague, il s'était si bien perfectionné au jeu de violon qu'après deux ans Charles Dittersdorf, chef d'orchestre et violoniste, l'engagea comme maître de concert et vicerecteur de l'orchestre d'Adam Patačič, évêque de Oradea Mare, grâce à l'intervention de Joseph Strohbach, chef d'orchestre de l'opéra italien à Prague et excellent violoniste. Pichl se lia d'amitié avec Dittersdorf et resta membre de l'orchestre épiscopal jusqu'à son abolition. À cette époque, il composa plusieurs librettos latins (*Olympia Jovi sacra*, *Pythia seu ludi Apollinis*, *Certamen Deorum* etc.) qui furent mis en musique par lui même ou par Dittersdorf. Il est hors de doute que, sous la direction de Dittersdorf, Pichl se perfectionnait avant tout au jeu de violon. Après six ans, il revint à Prague pour entrer au service du comte Louis Hartig en qualité de directeur de musique, et il occupa cette place pour deux ans. En 1771 environ, il s'en dégagea et devint premier violoniste au théâtre de la Cour de Vienne. En 1775, l'impératrice Marie Thérèse le nomma directeur de musique auprès de l'archiduc Ferdinand, gouverneur de la Lombardie à Milan. C'est en Italie, où il put passer 21 ans, que Pichl mûrit comme violoniste et comme compositeur. Il étudiait le jeu de violon auprès de Pietro Nardini et prit contact avec les plus fameux compositeurs italiens de son temps; les associations philharmoniques de Bologne et de Mantoue le nommèrent leur membre. Comme compositeur il se rendit célèbre par ses symphonies, ses quatuors et par ses pièces de musique sacrée. À l'invasion des Français dans la Lombardie, Pichl se réfugia, en 1796, à Vienne où il reprit sa place de premier violoniste du théâtre de la Cour. Il y travaillait comme compositeur, et depuis 1800, comme chef d'orchestre de l'archiduc Ferdinand. La fuite de Pichl avait été si brusque qu'il y avait abandonné non seulement ses biens, mais encore ses propres compositions et son étude littéraire sur l'histoire des musiciens tchèques qui avaient travaillé en Italie. Au mois de décembre 1822, il visita Prague pour la dernière fois. Il mourut à Vienne le 23 janvier, à l'âge de 63 ans, frappé de congestion, juste pendant son concert chez Joseph Lobkovic, duc de Roudnice.

La production musicale de Václav Pichl est bien vaste et bien féconde. On y trouve des compositions pour violon seul, des compositions de chambre, des symphonies, des concerts, de la musique sacrée, des opéras. Avec Dittersdorf et Antoine Vranický Pichl contribua beaucoup à la naissance de l'école de violon de Vienne comme compositeur autant que comme interprète. Quoiqu'il eût passé la plus grande partie de sa vie à l'étranger, il n'oubliait pas son origine et composait des chants sur des textes tchèques. Il écrivit aussi une histoire des musiciens tchèques en Italie et traduisit en tchèque le libretto de *La Flûte enchantée* de Mozart. Deux fois il fut invité à Saint-Petersbourg comme chef de musique à la cour impériale, ce qui prouve que ce violoniste et compositeur fécond et très cultivé jouissait d'une grande célébrité.

Il faut mentionner comme un document très important des efforts artistiques de Pichl surtout ses caprices, fugues, sonates et variations pour violon seul qui furent plusieurs fois réédités. On souligne toujours leur importance pour la préparation des violonistes pour les études de Rode et des sonates de Bach non seulement quant à leurs problèmes techniques mais encore quant à la richesse des idées musicales, de la forme, de la profondeur et la fraîcheur de leur expression musicale.

C'était probablement du vivant de Pichl que ses fugues pour violon seul op. 41 parurent à Vienne sous le titre: *Sei | Fughe | con un Preludio Fugato | per un Violino Solo | composte e dedicate | all' Illustrissimo Signor Conte | Maurizio de Fries | da | Wenceslao Pichl | Maestro di Capella all'attuale Servizio di S. A. R. | l'Arciduca Ferdinando &. &. Opera 41. || A Vienna presso Artaria e Comp.*

(No du tirage 856). Plus tard ces fugues parurent à Paris chez Imbault, à Wolfenbüttel dans la collection Die Kunst des Violinspiels, rédigée par C. Witting dans la librairie L. Holle, en 1897 à Budapest dans la collection Etudes d'anciens maîtres pour violon seul, rédigée par J. Bloch dans la librairie F. Bárd, en 1910 dans la librairie parisienne H. Lemoine arrangées par J. Debroux. L'édition bárdienne de ces fugues fut ensuite reprise par l'Édition Universelle de Vienne. Il y a 20 ans environ que ces fugues parurent à Leipzig dans l'édition de Steingraber.

PRAMENY A LITERATURA:

Skladby Václava Pichla jsou dochovány v rukopisech a tiscích. Světské skladby, rukopisy a tisky, jsou v hudebním archivu Moravského musea v Brně (též na snímčích filmového archivu), v Národním museu v Praze, v Českém Krumlově, Doksech, Kroměříži, ve Veselí na Moravě, v Nové Říši a Náměšti, dále v Římě, Bologni, Palermu, Benátkách, Miláně, ve Vídni, v Londýně, Upsale. Chrámové skladby jsou v rukopisech u sv. Jakuba, na Slupi, u křižovníků, na Strahově, v Ústí n. Orli., Týně n. Vlt., Litomyšli, Roudnici, Třeboni, Pelhřimově, v hudebním archivu Moravského musea v Brně, u minoritů v Brně, v Protivíně, Bratislavě a j. Autografy Magnificat à 8 voci a Pastorale à 8 voci con 2 org. jsou v Bologni (evidence v hudebním archivu Moravského musea v Brně). Tiskem vyšly Pichlovy skladby v Miláně, Berlíně, Lipsku, Paříži, Lyonu, ve Vídni, v Amsterdamu, v Londýně, Neapoli a j. Jsou většinou uloženy v německých a rakouských archívech a knihovnách. Soupis uvádí Robert Eitner ve svém Quellen-Lexikonu VII. (Lipsko 1902). Ukázka z Pichlovy kvartetní tvorby je na gramofonových deskách ve sbírce *Musicae Bohemicae Anthologia* (Supraphon MBA 13041, čís. 82). Nekrolog v Allgemeine Musikalische Zeitung VII, 1804–05, str. 316 a d. — *Gottfried Johann Dlabacz*: Allgemeines historisches Künstler-Lexikon für Böhmen (Praha 1815). Překlad v Daliboru VII, 1864, str. 19 a d. — *Fritz Meyer*: Führer durch die Violinliteratur (Lipsko 1910). — *Alois Hulička*: Václav Pichl (Hudební revue XI, 1918, str. 146 a d.). — *W. Kolisko*: W. Pichls Kammermusik. Rukopisná disertace. Vídeň 1918. — *Alois Hulička*: Portréty starých českých mistrů hudebních (Praha 1922). — *Andreas Moser*: Geschichte des Violinspiels (Berlín 1923). — *Jan Bušek*: Za naší hudební minulostí. IX. Václav Pichl (Hudební výchova XII, 1931, str. 127 a d.). — *Karl Ditters von Dittersdorf*: Lebensbeschreibung (Rejno 1940). — Vlastní životopis *Vojtěcha Jírovce* (Praha 1940). *Jan Racek*: Česká hudba od nejstarších dob do počátku 19. století (Praha-Brno 1949). Čeněk Gardavský

VYDAVATELSKÁ ZPRÁVA

Zásady vydavatelské. Základní ediční zásadou sbírky MAB je účelné spojení vědecké dokumentárnosti s praktickou upotřebitelností. Jedná se tu tedy jednak o přesný přetisk původního notového textu, jednak o jeho slohovou úpravu ve smyslu dnešní vyspělé notační a reprodukční techniky. Jako předloha a podklad k revisi tohoto vydání Pichlových fug pro sólové housle sloužilo prvé vydání těchto skladeb ve Vídni a pařížské vydání Lemoainovo. Aby výsledný notový obraz těchto skladeb byl co nejpřehlednější a co nejvíce přizpůsoben dnešní reprodukční praxi, bylo Lemoainovo vydání podrobeno nástrojové revisi, kterou vypracoval Jaroslav Kocian. Kocianovu revisi přehlédl a doplnil dr. Čeněk Gardavský.

Melodická intonace. Toto nové vydání zachovává v podstatě notový obraz obou předloh. Intonační chyby, které se do nich dostaly, jsou zde opraveny bez poznámky. V 7. taktu II. fugy nastupuje comes v reálné transpozici do vrchní kvinty jen v původním

vydání, a to takto

V V. fuze byla doplněna temata fugy nátryly.

Frázování je v původním vydání označeno nepostačujícím způsobem. Jar. Kocian se opřel o frázovací znaménka francouzské edice, která opravil a doplnil v duchu dnešních reprodukčních zvyklostí.

Artikulace není v původním vydání téměř vůbec vyznačena. Artikulační znaménka převzal Jar. Kocian jednak z francouzské edice, jednak je vypracoval samostatně tak, aby odpovídala dnešní houslové technice.

Dynamická znaménka jsou v původním vydání označena jen v hlavních rysech. Toto vydání se přidržuje dynamických znamének, jak je uvádí francouzská edice.

Agogické změny, které určují pohybový ráz skladeb, nejsou v původním vydání vůbec vyznačeny. Tempové a přednesové pokyny se objevují v původním vydání ojediněle. *Entrata* je označena tempem *Larghetto* a má se hrát *soito voce e legato*. IV. fuga je označena tempem *Moderato*. V tomto vydání byla obě původní tempová označení ponechána. Chybějící pohybové pokyny a metronomické údaje byly doplněny podle francouzské edice. Č. G.

SEI FUGHE con un PRELUDIO FUGATO

ENTRATA

Larghetto (M. M. $\text{♩} = 66$)
sotto voce e legato

VÁCLAV PICHL
(1741—1805)

p *vibrato* *cresc.* *mf* *dim.*
cresc. *mf* *dim.*
mf *p*
mf *p*
cresc. *f* *pp* *(rit.)*
sur la touche

PRELUDIO FUGATO

Allegro moderato (M. M. $\text{♩} = 168$)

f *p.* *dim.*
p *cresc.* *tr f* *p*
cresc.
mf

The musical score consists of ten staves of music in a single system. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 4/4. The notation includes various dynamics such as *dim.*, *pp*, *sf*, *mf*, *f*, *ff*, and *p*. Articulations include *tr* (trills), *talón* (pedal), and *diminuendo*. Fingerings are indicated by numbers 1-4. The piece features complex rhythmic patterns, including triplets and sixteenth-note runs. The notation is written in a standard musical staff with a treble clef and a key signature of one sharp.

1 3
f *f* *cresc.* *f* *mf*
f *talon* *p* *pointe* *cresc.* *f*
dim. *tr* *cresc.* *f* (*allarg.*)

FUGA I.

Moderato (M.M. ♩ = 88)

p *mp* *cresc.*
mf *p*
cresc. *f*
cresc. *p*
cresc. *p*
f *dim.*
p *f*

This musical score page contains ten staves of music for guitar. The notation includes various rhythmic values, accidentals, and dynamic markings such as *dim.*, *p*, *mf*, *p⁴*, *cresc.*, *f*, *ff*, *allarg.*, *ad libitum*, *f*, *ff*, *rf*, *dim.*, *rf*, *rf*, *cresc.*, *rf*, *p*, *cresc.*, *f*, *cresc.*, *ff*, *poco rit.*, *cre-scen-do poco a poco*, *ad libitum*, *f*, *ff*, *rf*, and *allarg.*. The score is heavily annotated with fingering numbers (0-4) and includes several *ad libitum* passages, notably on the 5th and 10th staves, which feature a 12-measure melodic line. The piece concludes with a *poco rit.* marking and the text *cre-scen-do poco a poco* written below the notes.

FUGA II.

Moderato (M.M. ♩ = 92)

The musical score for FUGA II is presented in ten staves. It begins with a dynamic of *f* and a tempo marking of Moderato (M.M. ♩ = 92). The key signature is G major (one sharp). The time signature is 2/4. The score includes various musical ornaments and techniques: trills (*tr*), triplets (3), and fingerings (1, 2, 3, 4). Dynamics range from *f* (forte) to *p* (piano), with *mf* (mezzo-forte) and *sf* (sforzando) also present. The piece concludes with a trill on the final note.

This musical score consists of ten staves of music in G major. The notation includes a variety of rhythmic patterns, such as eighth and sixteenth notes, often beamed together. Dynamics range from *f* (forte) to *mf* (mezzo-forte) and *p* (piano). Articulations include accents, slurs, and trills (*tr*). Ornaments (*V*) are placed above several notes. Fingerings are indicated by numbers 1-4. The score concludes with a double bar line, a fermata, and the instruction *(allarg.)* followed by a final *mf* dynamic.

FUGA III.

Moderato (M.M. ♩ = 88)

The musical score for FUGA III is written in G minor (one flat) and 4/4 time. It begins with a forte (*f*) dynamic and a tempo marking of Moderato (♩ = 88). The score is composed of ten staves of music. The first staff starts with a forte (*f*) dynamic and features a melodic line with a triplet of eighth notes. The second staff continues with a mezzo-forte (*mf*) dynamic and includes a four-measure rest. The third staff features a sforzando (*sf*) dynamic and a forte (*f*) dynamic. The fourth staff is marked mezzo-forte (*mf*). The fifth staff includes a forte (*f*) dynamic. The sixth staff is marked forte (*f*). The seventh staff features a sforzando (*sf*) dynamic and a mezzo-forte (*mf*) dynamic. The eighth staff is marked mezzo-forte (*mf*). The ninth staff includes a piano (*p*) dynamic and a forte (*f*) dynamic. The tenth staff is marked mezzo-forte (*mf*) and concludes with a fermata and a 'V' marking.

The musical score consists of ten staves of music, each with a treble clef and a key signature of one flat. The notation includes various guitar-specific techniques such as fingerings (1-4), slurs, and accents. Dynamics range from *dim.* (diminuendo) to *ff* (fortissimo). Performance instructions include *cresc.* (crescendo), *mf* (mezzo-forte), *p* (piano), *f* (forte), *sf* (sforzando), *mp* (mezzo-piano), *maestoso*, and *pesante*. The piece concludes with a double bar line and a sharp sign.

FUGA IV.

Moderato (M.M. ♩ = 72)

The musical score for Fuga IV is written in G minor (two flats) and 3/8 time. The tempo is Moderato, with a metronome marking of 72 beats per minute. The piece is composed of ten staves of music. The first staff begins with a *mf* dynamic. The second staff features a *f* dynamic and a *dim.* marking. The third staff has a *mf* dynamic. The fourth staff is marked *pp*. The fifth staff returns to *mf*. The sixth staff includes a *mf* dynamic and a *dolce* marking. The seventh staff is marked *mf*. The eighth staff has a *f* dynamic. The ninth staff is marked *p*. The final staff concludes with a *pp* dynamic. The score is filled with intricate rhythmic patterns, including many triplets and sixteenth-note passages. Fingering numbers (1, 2, 3, 4) are placed above or below notes to indicate fingerings. The piece ends with a final *pp* dynamic.

This page of musical notation for guitar consists of ten staves of music. The notation includes various dynamics such as *cresc.*, *mf*, *sf*, *f*, *dim.*, *p*, and *lunga*. It also features numerous technical markings, including fingerings (1-4), slurs, accents, and breath marks. The music is written in a key signature of two flats and a 4/4 time signature. The staves are arranged vertically, with the first staff at the top and the tenth at the bottom. The notation is dense and detailed, typical of a professional guitar score.

Musical score for a piece, likely a fugue, consisting of eight staves of music. The score includes various dynamics such as *p*, *mf*, *pp*, *ff*, and *f*, and performance instructions like *poco rit.*, *dolce*, *a tempo*, and *allarg.* It also features numerous fingering numbers (1-4) and articulation marks like accents and slurs.

FUGA V.

Allegro energico (M.M. $\text{♩} = 108$)

Musical score for "FUGA V. Allegro energico (M.M. $\text{♩} = 108$)". It consists of two staves of music. The score includes dynamics like *mf*, *sf*, and *mf vibrato*, and features a trill (*tr*) and various fingering numbers.

This page of musical notation for guitar consists of ten staves of music. The notation includes various techniques such as triplets, slurs, vibrato, and dynamic markings like *sf*, *f*, *mf*, *p*, and *dim.* Fingerings and string numbers are indicated throughout the score.

This page of musical notation for guitar contains ten staves of music. The notation is written in a single system with a treble clef and a key signature of one flat. The music features a variety of rhythmic patterns and melodic lines, often with complex fingerings indicated by numbers 1-4 and 0. Dynamic markings such as *mf*, *sf*, *f*, *p*, *cresc.*, *dim.*, *ff*, and *grandioso* are used throughout. Performance instructions include *vibrato* and *(allarg.)*. The notation includes many slurs, ties, and accents, indicating phrasing and articulation. The piece concludes with a *dim.* marking and a final *ff* dynamic.

FUGA VI.

Allegretto (M. M. ♩ = 132)

mf *leggiero* *tr* *mf* *f* *dim.* *cresc.* *f* *sf* *ff* *sf* *sf* *poco rit.* *sf* *à tempo* *dolce* *cresc.* *mf*

The musical score consists of ten staves of music in 3/4 time. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a tempo marking of 'Allegretto (M. M. ♩ = 132)'. The dynamics range from mezzo-forte (*mf*) to fortissimo (*ff*), with a 'poco rit.' (slightly slower) section and a 'dolce' (sweetly) section. The score includes various musical notations such as triplets, trills, and slurs. The piece concludes with a 'cresc.' (crescendo) and a 'mf' (mezzo-forte) dynamic.

The musical score consists of ten staves of music. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 4/4. The notation includes various techniques such as triplets, slurs, and dynamic markings. The piece concludes with a ritardando (rit.) and a final forte (f) chord.

Dynamic markings include *p*, *mf*, *f*, *cresc.*, *dim.*, *mf*, *f*, *rit.*, *f (allarg.)*, and *f*.

Technical markings include *tr.* (trill) and *V.* (vibrato).